

Slovo života

„Hľa, ja robím čosi nové, teraz to kľíči, nebadáte?“ (Iz 43, 19)

Babylonské vyhnanstvo a zničenie Jeruzalemského chrámu spôsobili v izraelskom ľude kolektívnu traumy a nastolili teologickú otázku: Je Boh ešte s nami, alebo nás opustil? Cieľom tejto časti Izaiášovej knihy je pomôcť ľudu pochopiť Božie kroky, dôverovať mu, a tak sa môcť vrátiť do svojej vlasti. A práve v tejto skúsenosti s vyhnanstvom sa zjavuje tvár Boha Stvoriteľa a Spasiteľa.

„Hľa, ja robím čosi nové, teraz to kľíči, nebadáte?“

Izaiáš nám pripomína vernú Božiu lásku k svojmu ľudu. Na jeho vernosti sa nič nemení ani počas dramatického obdobia vyhnanstva. Aj keď zasľúbenia dané Abrahámovi sa zdajú nedosiahnuteľné a dohoda zo Zmluvy sa zdá v kríze, izraelský ľud zostáva zvlášť privilegovaným miestom Božej prítomnosti v dejinách.

Prorocká kniha sa zaoberá existenciálnymi otázkami so základným významom nielen pre vtedajšiu dobu: Kto riadi beh a zmysel dejín? Túto otázku si môžeme klásť aj na osobnej úrovni: V čích rukách sa nachádza osud môjho života? Aký je zmysel toho, čo prežívam teraz, alebo toho, čo som prežil?

„Hľa, ja robím čosi nové, teraz to kľíči, nebadáte?“

Boh neprestajne pôsobí v živote človeka a stále „robí čosi nové“. Ak si to nie vždy všimneme alebo nepochopíme význam a dosah toho,

čo sa deje, je to preto, že to ešte len začína, alebo preto, že nie sme pripravení uvedomiť si, čo Boh koná. Keď sme rozptýľovaní udalosťami, v ktorých sa ocitáme, alebo tisíckami starostí, ktoré nám zvierajú dušu, či myšlienkami, čo nás trápia, tak sa azda nezastavíme dostatočne dlho na to, aby sme si všimli nové výhonky, ktoré dosvedčujú jeho prítomnosť. On nás nikdy neopustil a náš život neustále tvorí a pretvára.

„To ‚čosi nové‘, čo Boh vytvoril, to ‚nové stvorenie‘ sme my. (...) Nehľadme už do minulosti s clivou za všetkým dobrým, čo sa nám prihodilo, alebo smutní pre svoje chyby. Pevne verme v Božie pôsobenie, lebo Boh môže a neprestáva konať ‚čosi nové‘.“¹

„Hľa, ja robím čosi nové, teraz to kľíči, nebadáte?“

Spolu s tými, s ktorými kráčame po svojej životnej ceste, s našou komunitou, priateľmi a spolupracovníkmi, pokúsme sa pracovať, spolupracovať s nimi a nestrácať vieru, že veci sa môžu zmeniť k lepšiemu.

Rok 2025 je výnimočný, pretože dátum pravoslávnej Veľkej noci sa zhoduje s dátumom Veľkej noci ostatných kresťanských denominácií. Nech sa teda toto spoločné slávenie Veľkej noci stane svedectvom ochoty cirkvi neúnavne pokračovať v dialógu, spoločne čeliť výzvam ľudstva a podporovať spoločné aktivity.

Pripravme sa preto prežiť toto Veľkonočné obdobie s plnou radosťou, vierou a nádejou. Tak ako

Kristus vstal z mŕtvych, aj my, ktorí sme prešli cez svoje púšte, dovolme, aby nás na tejto ceste sprevádzal ten, ktorý riadi dejiny a náš život.

*Spracovala Patrizia Mazzola
a tím Slova života.*

¹ Chiara Lubichová, *Parola di Vita* di marzo 2004, tamtiež, *Parole di Vita*, spracoval Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Rím 2017, Città Nuova, s. 715-716.